(המשך מעמוד 57)
מערביות אחרות. דרך המרכיב המיני היא מציגה את ההזהות המינית של האשה.

כתבה אריקה ג'ונג:

...מעולם לא הייתי מסוגלת לעשות זאת, אלמלא הרגשתי כפי שהרגשתי כל־פיך. ואז, ברסט שזעזע את כל גופי, נז־כרתי בתשוקתי אליו בווינה. בחולשה ב־בירכיים. בחלציים הגועשים. בלב הדוהר. בקוצר־הנשימה. כל הדברים שעוררו ב־תוכי ושגרמו לי ללכת בעיקבותיו. הת־געגעתי אליו, כפי שהיה כאשר פגשתי בו לראשונה. הגבר שיצא ממנו היה מאכזב.

הגבר מתחת למיטה לעולם איננו הגבר שעל המיטה, אמרתי. שניהם נפרדים זה מזה.

...ניענעתי את עצמי. אמרתי את שמי שלי, כדי לנסות לזכור מי הייתי: איזדו־רה, איזדורה... עם פות שאינו יודע שובע, וחורים בראשה ובליבה. איזדורה וינג עם פעימת־התשוקה... חולה מיקצועית, מח־פשת מושיעים, חושניות, ביטחון.. הרפת־קנית כושלת... לפתע נראתה התשובה לכל זה ברורה: להיות רגילה!... גם נישואין יכלו להיות בודדים... הן חלמו ללא הרף על הבריחה... חייהן החמיצו בהזייה... מאהבים לא היו מרפאי־כל. מין לא היה פיתרון סופי.

הנקודה היא, שהזיות הן הזיות, ושאינך יכול לחיות בהתעלות־רגשות בכל ימות השנה. גם אם אתה טורק הדלת ומסתלק, גם אם אתה מזדיין עם כל הנקרה בדרכך, אינך מתקרב בהכרח אל החופש.

השפלתי מבט אל גופי. אותו גוף... ה־פטמות גדושות וורודות מן המים המעלים אדים. גוף נאה. שלי. החלטתי לשמור עליו. גיפפתי אותו... הירהרתי בממציא חסר־השם של האמבטיה. איכשהו, הייתי משוכנעת, שהיתה זו אשה. והאם היה ממציא פקק־האמבטיה גבר?

...פגשתי את ה„פאלוס" הראשון שלי כאשר הייתי בת שלוש־עשרה ועשרה חודשים, על ספת־המשי בצבע ירוק־אבו־קדו בחדר־האורחים של הורי. ה„פאלוס" היה שייך לסטיב אפלבאום, תלמיד השנה השניה באמנות (אני הייתי תלמידת השנה הראשונה). במבט לאחור, היה זה יצור מעורר הערצה: נימול, כמובן, ואדיר (מהו אדיר כאשר אין לך כל בסיס להשוואה?), עם חיות מרשימה משלו.

ברגע שהוא היה מתחיל להפגין את גוכחותו המתגבעת - מתחת לרוכסן המכ־נסיים ההדוקים של סטיב (היינו מתעלסים ו„מתמזמזים מתחת לחגורה", כפי שנהגו אז לומר), הוא היה פותח את הרוכסן ב־איטיות (כדי לא לפגוע בו?) וביד אחת (האחרת היתה תחת חצאיתי מטפסת לעבר ירכי) מוציא מבין השכבות של תחתוניו, הזנבות התכולים של החולצה ורוכסן־המתכת המבריק והקר את הדבר האדום והכביר.

אז הייתי טובלת יד אחת בצנצנת ה־ווردים שאמי חובבת־הפרחים הציבה תמיד על שולחן־הקפה, וביד ימין רטובה ממים ומריירית הגבעולים, הייתי משפשפת בקצב את סטיב.

כיצד בדיוק עשיתי זאת? שלוש אצ־בעות, או כף היד כולה? אני משערת שבתחילה הייתי מחוספסת (אף כי במשך הזמן גדלה מומחיותי). הוא היה מטיל את ראשו לאחור באקסטזה (אקסטזה מבו־קרת, כי אבי היה מתבונן בטלוויזיה ב־חדר־האוכל) והיה גומר לתוך זנבות ה־חולצה שלו, או לתוך מטפחת שנועדה למטרה זו. הטכניקה נשכחה ממני, אך התחושה שריירה וקיימת, כיוון שהיתה, בחלקה, הדדית (שד תמורת אשך, דגדגן תמורת פין), אבל גם כיוון שהיה בה כוח. ידעתי, שמה שאני עושה מעניק לי סוג מסויים של שליטה עליו, כזה שציור או כתיבה אינם מסוגלים אף להתקרב אליו. ואחר־כך הייתי גם אני גומרת — אולי לא כמו ליידי צ'טרלי, אך זה היה משהו.

לקראת סיומה של האידיליה שלנו, רצה סטיב (שהיה אז בן שבע־עשרה, ואני בת ארבע־עשרה), שאכניס את ז'ה אל פי.

„האם אנשים באמת עושים זאת?"

„בטח," אמר בכל שוויון־הנפש שיכול היה לגייס לעזרתו. הוא הלך אל מדף הספרים של הורי וחיפש את „דה־ולדה" (שהיה חבוי הטיב מאחורי אוצרות האמ־נות של הרנסאנס), אך זה היה יותר מדי בשבילי. לא יכולתי אפילו לבטא זאת. והאם זה יכניס אותי להריון? או אולי היה סירובי קשור, איכשהו, לחינוך החב־רתי הבלתי־פוסק שאמי החדירה בי יחד עם תולדות האמנות.

לבסוף נפרדתי לשלום מסטיב ופניתי לאוננות, לתענית ולשירה. חזרתי ואמרתי לעצמי, שאוננות שומרת לפחות על טהרתי.

אולם בינתיים התחרטתי על שלוות־הדעת שלי ועברתי מעין המרת־דת, ש־כללה צום (שללתי מעצמי אפילו מים), לימוד סידהארתא, ואיבוד עשרה קילוגרא־מים (ויחד איתם את המחזור החודשי שלי). בדומה לאיוב, נתכסיתי גם בתפ־רחת של בועות ונשלחתי לרופא־העור הראשון שלי — רופאה פליטה מגרמניה, שאמרה מישפט שיירשם לעד: „העור הוא ראי הנפש." ושהמליצה לפני על הראשון מבין פסיכיאטרים רבים.

עד כאן קטע מסיפרה של אריקה ג'ונג. מגיב הד"ר א.פ.:

יחד עם נערות רבות מתלבטת הסופרת בבעיות המציקות להן. היא יכולה לאשר מנסיונה המיני שהרומנים שנכתבו על־ידי גברים עיוותו את תפיסתה לגבי המין. גם היא למדה מהם שהגבר הוא היוזם, בעל פין אימתני, שהאשה הקטנה מתמסרת לו, ושאורגזמה פירושה עילפון ואיבוד־החושים.

היא מתפכחת, מחפשת, שואלת, מעזה

סופרת ג'ונג
נירוטית?

לבטא וליזום. עד שהיא לומדת להשתחרר מהמושגים שכבלו אותה, היא עוברת הת־נסויות שונות.

שיחה גלויה על אוננות נותנת לה לגי־טימציה בעיני הנערות והנשים שאינן מעוות לעשות זאת. אוננות שיכולה לעזור לכל נערה להכיר את גופה, ולהכין אותה לחיי־מין מוצלחים יותר.

היא אשה המנסה לגלות את עצמה. היא מייצגת דור חדש שהתפכח. דור שבו ה־אשה אינה מוכנה להתאים את עצמה לתיאוריות הגבריות אודות נשים. שוב ושוב היא בודקת עצמה האם היא אינה מתאימה עצמה לתיאוריות שיצרו אחרים כשהיא שואפת לחוות את תחושותיה ה־אמיתיות שלה.

אשה־סופרת זו מצביעה על הדגדגן כ־איבר־הגירוי הרגיש של האשה. „דגדגן תמורת פין" — גבר יכול להבין למה היא מתכוונת. תיאור אשר ישכנע אותו ביתר קלות לעזור לאשה, על־ידי גירוי הדגדגן, להגיע לאורגזמה. יותר נשים מגיעות לאורגזמה קליטוריאלית. גירוי ה־דגדגן יכול להעשות גם דרך הנרתיק, כשבזמן החדירה מופעל לחץ או חיכוך באיזור המקבל עיצבוב מהדגדגן.

התנועה־לשיחרור־האשה היא שתרמה לשיפור מודעות האשה לעצמה. יש לגי־טימציה לדחף המיני של האשה. דחף מיני הוא כמו יצר רעב או צמא. בעוד שעל הרעב והצמא אין לנו שליטה, הרי חיגוך של דורות הטיף להגבלת היצר המיני.

נשים מפוכחות יכולות להבין, כמו ה־סופרת, שהאורגזמה, שאליה הן שואפות, אינה התיאור של ההנאה המינית שקיבלה תיאור מרשים כל־כך מפי סופר גבר, אלא שגם במין כמו באכילה יש להנאה צורות־ביטוי שונות. יש המגיעות לשובע ללא סיפוק מיני. יש המגיעות להנאה, ונותרת כמהה לעוד ועוד. הן יכולות להבין ש־איבר־המין אינו מבטיח הנאה מינית. שיש הבדל בין הציפיה והשגת האורגזמה, ש־ההנאה אינה תלויה רק באיבר־המין של הגבר, אלא בעוד גורמים.

העור הוא אכן ראי־הנפש. הקוסמטי־קאית לא תוכל לטפל בפצעים, כי הגוף חייב לאזן עצמו מבחינה הורמונלית. הת־נסויות עוזרות לכל אשה להכיר את גופה, ואז פוחתת התעלומה והתיסכול. מו־טב לדעת, מאשר לנסות למצוא פיתרונות מזוייפים. הנשמת הדחף המיני היא, ב־סיכומו של דבר, עניין אינדיווידואלי, ו־האשה חייבת לגלות מהן התחושות שלה, ואז לקבוע אם טוב לה, כי אי־אפשר להצביע על מכנה משותף בחווייה מינית שתעיד על אורגזמה.

ד. ה. לורנס:
„מאהבה של ליידי צ'טרלי"

ד"ר יצירת־מופת, שהסעירה את העולם המערבי כשפורסמה באיטליה, ב־1928. רומן בין אשה מהמעמד הגבוה ליערן פשוט, שנכתב כשיר־הלל לאהבה המשוחררת מכבלי הצביעות החברתית.

לורנס לחם בצביעות הבריטית הוויק־טוריאנית ובצביעות הנוצרית, שכבלה את המיניות ושניסתה לסרס את חינגת החו־שים שהטבע העניק לאדם.

ספריו של לורנס עוסקים ברובם בשני מישורים — היחסים המיניים והיחסים שבין המעמדות. עיקר פירסומו בא לו בשל סיפרו מאהבה של ליידי צ'טרלי. את הפרובלמטיקה בספריו הוא חושף ב־עזרת ניבולי־פה וניבולי־עט. אל מיכלול זה מכניס המחבר מימד של רגש ושל רגישות, שהפכוהו אחד המעולים שבסופרי המאה.

לורנס נולד ב־1885 לאב כורה־פחם ולאם מורה. בגיל צעיר לקה בשחפת. הוא נשא לאשה את פרידה ויקלי, אחותו של טייס מהולל ממילחמת־העולם הרא־שונה.

היתה ללורנס נטייה הומו־סכסואלית בו־לטת. הביוגראף שלו כתב כי לורנס היה ב־85 אחוזים הטרו וב־15 אוזים הומו."

כתב לורנס בספרו „מאהבה של ליידי צ'טרלי":

שוב נטלה בזרועותיו ומשך אותה אליו, ולפתע התמעטה בזרועותיו, קטנה היתה וחוסה בו. חלפה ההתנגדות, חלפה כלא

סופר לורנס
הומו?

היתה, והיא החלה להתמוגג בשלווה מופ־לאה. ובעודה מתמוגגת קטנה ונפלאה ב־זרועותיו נעשתה חשוקה לו עד בלי די, כל כלי־דמו כמו נתלהטו בתשוקה עזה ועם זאת ענוגה, אליה, אל רכותה, אל היופי החודרני שלה בזרועותיו, הניגר אל תוך דמו. וברוך, באותו ליטוף עולפה ומופלא על־ידו בתשוקה רכה וטהורה, ב־רוך ליטף את השיפוע המשיי של חלציה, מטה, מטה בין אחוריה החמים והרכים, קרב יותר ויותר אל מרכז־רגשותיה ממש. והיא חשה בו כמו להבה של תשוקה, ועם זאת להבה ענוגה, אף חשה איך היא עצמה מתמוגגת בלהבה. היא התמסרה. חשה בפין שלו הנזקף כנגדה בכוח ו־בהחלטיות שקטה ומדהימה, והיא התמסרה לו. נכנעה ברעד שהיה משול כמוות, כל־כולה נפתחה אליו. והוא, אם עכשיו לא יהיה רך עמה, כמה אכזר יהיה הדבר, שהרי כל־כולה פתוחה אליו וחסרת־ישע!

שוב נרעדה לכניסה התקיפה והנחרצה לתוכה, כה מוזרה וכה נוראה. אפשר יבוא הדבר בפילוח של חרב בגופה הפתוח־ברוך, וזה יהיה מוות. היא נצמדה בחבלי־אימה פיתאומיים. אבל הדבר בא בדחיפה אטית ומוזרה של שלווה, הדחיפה האפלה של שלווה ושל עדנה ראשונית, מהורהרת, כמו זו שבראה את העולם בראשיתו. ו־אימתה שככה בחזה, חזה העז לנוח בשלום תחתיו, היא לא החזיקה במאום.

היא מצאה עוז בנפשה לרפות הכל, את כל־כולה, ולהיסחף בזרם. ונדמה היה ש־היא משולה כים, לא־כלום מלבד גלים אפלים מתרוממים ונחמרים, נחמרים ב־דכי גדול, וכך מעט־מעט היתה חשרתה כולה בתנועה, והיא היתה אוקינוס ה־מגלגל את מסתו האטומה, האפלה. הו, והרחק למטה בתוכה נבקעו המצולות ו־נחצו, נחשולים־נחשולים ארוכים, ארוכים, מרחיקי־נדוד, ולעולם, במרכז־העצבים שלה, נחצו המצולות ותיבקענה, ממרכז הצלילה הכבושה, עם שהצולל מעמיק יותר ויותר, מגמיך געת יותר ויותר, ו־היא נחשפה עד למעמקי־מעמקיה, ונחשו־ליה התגלגלו ביתר כבדות הלאה אל איזה חוף, כשהם חושפים אותה, וסמוך יותר ויותר צלל הנעלם המוחש־בידים, והרחק יותר ויותר התגלגלו גליה שלה ממנה והלאה ועזבוה, עד שלבסוף, בפרפור כבוש ומרעיד, נגע הדבר בגרעין חחי של ישותה, והיא ידעה כי נגע בה הדבר, ה־סיום הציפה, והיא לא היתה עוד. לא היתה עוד, נעלמה, וונולדה: אשה.

עד כאן „מאהבה של ליידי צ'טרלי". מגיב המומחה:

אחת הסיבות המביאה נשים לטיפול היא התלונה על חוסר השגת האורגזמה. הן מספרות שהתחושה שלהן לפני מגע מיני ובזמן המגע אינה זהה לתשוקה הלוהטת, המתוארת בסיפרות, או בפי חברותיהן. גם בן־הזוג, שאינו מגלה התרגשות כזו עד אובדן החושים אצל בת־הזוג שלו, תורם לחוסר־הביטחון שלה.

זהו סיפור החוזר על עצמו. הן מוצי־אות על עצמן פסק־דין של „איני מסוגלת להגיע לאורגזמה", וברוב יאוש הן מגיעות למרפאה כדי לקבל יעוץ.

בשיחה מגלה המטפל שיש לאשה תחו־שת־סיפוק ביחסי־מין. היא מתארת הר־גשה היכולה בהחלט להיות תיאור אורגז־מה. אולם אותה אשה מושפעת מתיאור האורגזמה בסיפרות, ולתיאורים כאלה אין היא מגיעה בתחושותיה.

עובר זמן עד שהיא מצליחה להשתחרר מתיאורים דימיוניים אלה, וחוזרת להיות היא־עצמה, לחוש את אשר מרגיש הגוף שלה בזמן המגע המיני.

נשים רבות מגיעות לאורגזם פיסי מבלי לדעת על קיומו. פולחן־האורגזם מביא נשים לדרוש מעצמן יכולת גבוהה של סיפוק מיני. לעיתים גורמת להן דרישה זו להפרעות נברוטיות, אף על פי שהן משיגות סיפוק מיני, אולם הוא אינו כה מאסיבי ומלא כפי שתואר בסיפרות.

אצל הגבר יש לאורגזמה ביטוי מוחשי בפליטת־הזרע, בעוד שאצל האשה אי־אפשר להצביע על אלמנט אורגני ברור, אשר יפענח עבורה מהי התחושה שתעיד שהיא אכן השיגה הנאת שיא.

החוקרים זיהו בתנאי־מעבדה תרשים של הפעילות המוחית והתפרקות גלי־החשמל במוח, שאותם הם מיחסים ל־תגובה של אורגזמה. זה לא אומר שכל אשה מתלבטת תתחבר במעבדה למכשיר אלקטרו־אנצפלו־גראף (אי־אי־ג'י) כשהיא שהרי כל־כולה פתוחה אליו וחסרת־ישע!

שוב נרעדה לכניסה התקיפה והנחרצה לתוכה, כה מוזרה וכה נוראה. אפשר יבוא הדבר בפילוח של חרב בגופה הפתוח־ברוך, וזה יהיה מוות. היא נצמדה בחבלי־אימה פיתאומיים. אבל הדבר בא בדחיפה אטית ומוזרה של שלווה, הדחיפה האפלה של שלווה ושל עדנה ראשונית, מהורהרת, כמו זו שבראה את העולם בראשיתו. ו־אימתה שככה בחזה, חזה העז לנוח בשלום תחתיו, היא לא החזיקה במאום.

היא מצאה עוז בנפשה לרפות הכל, את כל־כולה, ולהיסחף בזרם. ונדמה היה ש־היא משולה כים, לא־כלום מלבד גלים אפלים מתרוממים ונחמרים, נחמרים ב־דכי גדול, וכך מעט־מעט היתה חשרתה כולה בתנועה, והיא היתה אוקינוס ה־מגלגל את מסתו האטומה, האפלה. הו, והרחק למטה בתוכה נבקעו המצולות ו־נחצו, נחשולים־נחשולים ארוכים, ארוכים, מרחיקי־נדוד, ולעולם, במרכז־העצבים שלה, נחצו המצולות ותיבקענה, ממרכז הצלילה הכבושה, עם שהצולל מעמיק יותר ויותר, מגמיך געת יותר ויותר, ו־היא נחשפה עד למעמקי־מעמקיה, ונחשו־ליה התגלגלו ביתר כבדות הלאה אל איזה חוף, כשהם חושפים אותה, וסמוך יותר ויותר צלל הנעלם המוחש־בידים, והרחק יותר ויותר התגלגלו גליה שלה ממנה והלאה ועזבוה, עד שלבסוף, בפרפור כבוש ומרעיד, נגע הדבר בגרעין חחי של ישותה, והיא ידעה כי נגע בה הדבר, ה־סיום הציפה, והיא לא היתה עוד. לא היתה עוד, נעלמה, וונולדה: אשה.

עד כאן „מאהבה של ליידי צ'טרלי". מגיב המומחה:

אחת הסיבות המביאה נשים לטיפול היא התלונה על חוסר השגת האורגזמה. הן מספרות שהתחושה שלהן לפני מגע מיני ובזמן המגע אינה זהה לתשוקה הלוהטת, המתוארת בסיפרות, או בפי חברותיהן. גם בן־הזוג, שאינו מגלה התרגשות כזו עד אובדן החושים אצל בת־הזוג שלו, תורם לחוסר־הביטחון שלה.

זהו סיפור החוזר על עצמו. הן מוצי־אות על עצמן פסק־דין של „איני מסוגלת להגיע לאורגזמה", וברוב יאוש הן מגיעות למרפאה כדי לקבל יעוץ.

בשיחה מגלה המטפל שיש לאשה תחו־שת־סיפוק ביחסי־מין. היא מתארת הר־גשה היכולה בהחלט להיות תיאור אורגז־מה. אולם אותה אשה מושפעת מתיאור האורגזמה בסיפרות, ולתיאורים כאלה אין היא מגיעה בתחושותיה.

עובר זמן עד שהיא מצליחה להשתחרר מתיאורים דימיוניים אלה, וחוזרת להיות היא־עצמה, לחוש את אשר מרגיש הגוף שלה בזמן המגע המיני.

נשים רבות מגיעות לאורגזם פיסי מבלי לדעת על קיומו. פולחן־האורגזם מביא נשים לדרוש מעצמן יכולת גבוהה של סיפוק מיני. לעיתים גורמת להן דרישה זו להפרעות נברוטיות, אף על פי שהן משיגות סיפוק מיני, אולם הוא אינו כה מאסיבי ומלא כפי שתואר בסיפרות.

אצל הגבר יש לאורגזמה ביטוי מוחשי בפליטת־הזרע, בעוד שאצל האשה אי־אפשר להצביע על אלמנט אורגני ברור, אשר יפענח עבורה מהי התחושה שתעיד שהיא אכן השיגה הנאת שיא.

החוקרים זיהו בתנאי־מעבדה תרשים של הפעילות המוחית והתפרקות גלי־החשמל במוח, שאותם הם מיחסים ל־תגובה של אורגזמה. זה לא אומר שכל אשה מתלבטת תתחבר במעבדה למכשיר אלקטרו־אנצפלו־גראף (אי־אי־ג'י) כשהיא

---

* מחבר ספר ידוע על הטכניקה ה־מינית, מראשית המאה.